

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Patrocinium Defvntorvm

Hautin, Jacques
Leodii, M.DC.LXV.

Pars I. Probatnr ratione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

illos misericordia luculentior sit, necesse est. fac enim agere matrem quampiam obsecraturam primùm famam inaudire filium, quem decessisse persuasum habebat, adhuc vivere, sed extorrem & afflictum: commovebitur illa quidem ad illud nuncii: sed ejus incertitudo, studium opis illi ferendæ non parum remittet. Quod si exilii locus, calamitatis genus, & subsidii facultas certò, atque ab Angelo quidem illi renunciatur, tum verò continuò, continenterque, maternam ardentique curam incumbet in filii subsidium, nec nisi re peracta conquietet. Nos igitur quomodo torpemus? Et qui sit, quæso, ut filios & Parentes certè, quidem in Christo fratres ac sorores certò ardentes negligamus?

437.
Abrahami
exemplo.

Quid? Abrahamus ille, misericors credentium Pater, quamdiu credidit indignissimos licet omni ope Sodomitas posse à se adjuvari, quam sedulo constanterque clementiam divinam iis imploravit! quam humiliter pœnam commertam ab iis deprecatus est! *Si fuerint*, inquit, *quingenta iusti in civitate, peribunt simul? minime*, Respondit Angelus. *Rursum locutus est ad eum; sin autem quadraginta ibi inventi fuerint, quid facies? non percutiam* reponit Angelus. Tum ipse *Quia semel*, ait, *cæpi, loquar ad Dominum meum: Quid si ibi inventi fuerint viginti? non interficiam* subjecit Angelus. Quid tum Abrahamus? perget? imo pergit. *Obsecro*, ait, *ne irascaris Domine, si loquar adhuc semel. Quid si inventi fuerint ibi decem? &* dixit Angelus *non delebo propter decem; abiitque Dominus postquam cessavit loqui ad Abraham & ille reversus est in locum suum.* Gen. 18. Ecce ad avertendam à reoram, & quidem alienorum, capitibus cælestem pœnam, & externus, & avertendi dubius tertio, quartò, quinto Angelo vindici supplex accidit, & mortales certi illam à suis manibus avertere, si operam in id dare velint, ut minimùm cunctantur. Ah! Christiani, meliores Abrahamæ filii: quæso vos, obsecrorque, ne in parentes, filiosque vestros, vobis Deoque carissimos, minus pii sitis, quam pater ille vester in invisos cælo, hominibusque Sodomitas extiterit.

ARTICULUS II.

Idem ratione, & historiis comprobatur.

PARS PRIMA.

Probatur ratione.

VNICA est hæc ratio, sed bipartita. 432. Demonstrandum enim est primùm *Posse justos inter se juvare*, ac pro se *inter se juvare*. mutuo satisfacere. Deinde posse & vitam functos eorum opem experiri. Quod igitur ad primùm atinet, illud evincit *Sanctorum communio*, quam in Apostolorum symbolo profitemur. Significat namque bonorum spiritualium aliquam inter Sanctos, sive justos, communicationem, atque adeò posse alterum ab altero in rebus ad salutem pertinentibus adjuvari. Et verò cum charitas divina in unum Christi corpus mysticum nos jungat, conficitur singulos eam præditos viva esse ejusdem corporis membra, ut sæpenumero inculcat Apostolus, nimirum ad Romanos 12. & ad Ephes. 4. Nemo autem nescit membra ejusdem corporis mutuis officiis sibi adesse; quippe oculum cætera dirigere, pedes sustinere, ac provehere, manus propugnare; & si quid unum patitur, dolorem cæteris esse communem. Igitur & pari ratione viva corporis Christi seu Ecclesiæ membra, mutuum opem sibi conferre poterunt. Et illud est, quod Jacobus Epist. c. 5. planissimè agnoscit, cum fideles adhortans, *orate*, ait, *pro invicem, ut salvemini.* Illud quod Joannes Epist. 1. cap. 5. *qui scit*, ait, *fratrem suum peccare, & non ad mortem, oret, & dabitur ei vita.* Item quod Gentium Apostolus ad Rom. 15. *Obsecro vos*, ait, *fratres, ut adjuvetis me in orationibus pro me ad Deum.* Nec potest alia esse SS. Patrum sententia. Quare Chrysostomus disertissimè, ac plenissimè Hom. 41. in 1. ad Cor. sic disserit, *unum corpus omnes sumus; sint membra licet alia aliis illustriora. Unde licet veniam iis impetrare precibus pro ipsis effusus, muneribus datis, consortio eorum, inter quos velut commune corpus referuntur.*

Audis Deum propter bonorum confortium aliis gratificari. Discè id ex Gen. 433. Exempla-
necis c. 30. ubi propter Jacobi apud Laban probatur.
commorationem, Deus ipsum Laban benedictione suâ, sive gratiâ, ac beneficiis cumulavit. Discè clariùs ex ejusdem Genesis. c. 18.

fis c. 18. ubi propter decem homines justos, Deus paratum se asserit quinque civitatibus Pentapoleos ignoscere. Quin etiam ob Davidis parentis jam vitâ functi pietatem, ac fidem, idem Opt. Maximus, degeneri & impio ejus filio Salomoni pepercit. 3. Reg. 11. Quid? quod Lucæ 5. ob fidem hominum paralyticum portantium Christus ei sanitatem restituit. Nam de virtute precum nihil habeo dicere, cum & divinæ paginæ, & sacræ historiæ ejus exemplis & testimoniis refertæ sint. Quod si autem Labano, Salomoni, aliisque hostibus suis ob amicorum merita Deus beneficia contulit, quis non videt eum multò propensius filiis suis pœnam aliquam noxis jam donatis debiram condonaturum, ob aliorum filiorum preces, & voluntarios cruciatus?

434.
Et juvare
defunctos.

Hoc igitur constituto eam bonorum, & satisfactionis communicationem ad pios quoque manes porrigi ostendendum est. Patet autem illud ex iis, quæ proximè diximus. Siquidem, & hi Sancti ac justifunt; est igitur vivos inter & illos, bonorum spiritualium communio. Pertinent quoque ad Mysticum Ecclesiæ corpus, quippe ejus sunt membra cæteris charitate copulata. Cùm enim in charitate decesserint: ea verò Apostolo teste 1. Cor. 13. *numquam excidat*, conficitur eodem vinculo, quo viventes cæteris conjuncti erant, mortuos copulari. Quare Augustinus lib. 20. de Civit. c. 9. *Neque piorum animæ mortuorum separantur ab Ecclesiâ Dei, quæ etiam nunc est regnum Dei. Alioquin nec ad altare fieret eorum memoria.* Et post paulò. *Cur enim ista fiunt, nisi quia fideles, etiam defuncti eius membra sunt?* Quin etiam Divus Thomas 3. p. q. 71. a. 1. ad 2. asserit disertè *magis acceptari suffragium pro mortuo, quàm pro vivo, quia magis indiget, cùm sibi auxiliari non possit, sicut vivus potest.*

PARS SECUNDA.

Probatum ex historiis.

435.
Spiritus
subinde ap-
parent.

ATQUE hoc auxilii genus plurimis veteribus historiis & ostentis testatissimum est, quæ quia toto hoc opere sparsa sunt, non est mihi consilium hîc attere. Id tantùm agam generatim, ut fidem illis saltem à plerisque obtineam, imò etiam ab iis qui ejusmodi ostenta fabularum loco habent, atque ut muliercularum somnia solent explodere. Ac spiritus quidem humanos identidem apparere sacri Codices atque historiæ clariùs demon-

strant, quàm ut à nobis probandum sit. Quid igitur obstat, quin etiam purgandi? Num carcer? At Dei beneficio tantisper ex eo secedere, vel apud mortales captivi esse possunt, ut faciliùs eorum preces impetrent, aliaque ejusdem Numinis nutu perficiant. An verò non licet supremo Judici quod humano, ut reos carcere emittat quando, & quamdiu libet? An non hodieque in Cochincino, Indiæ Orientalis regno, rei scalis alligati vagari consuevere? Præterea manes subinde inter nos agere, aut saltem aliquando apparere, plurimi gravissimi que authores produnt. Quis enim nescit Gregorium Magnum de Paschasio Ecclesiæ Romanæ Diacono, itemque de Justo cœnobii sui monacho ejusmodi visâ commemorare? Quis Gregorium Turonensem de S. Vitalinâ, B. Martino spectandam se præbente, S. Bernardum de sorore S. Malachiæ ejusdem precibus sese ab obitu commendante, Bedam V. aliosque viros gravissimos, alia de aliis narrare non intellexit?

436.
Constat
authoritâ
re.

An verò quisquam erit, vel tam hebes, ut eorum autoritate non moveatur, vel tam improbus ac nefarius, ut mendacium iis affingat? Sed cur in ejusmodi historiis referendis mendacium adhibuissent, cùm eo tempore nulla de Purgatorii rebus quaestio cum hæreticis esset, nulla populi Christiani dubitatio? Verùm quomodo intelligi potest, aut credi homines sanctissimos mendacis historiis publicas ornare, aut potius coinquinare voluisse, cùm ne peccati quidem umbram in omni vitæ suæ ratione ferrent? Sed si perfidè ponis eos mentitos: Quem ego te, aut quo loco inter homines ponam? Quo loco Historicos paganos? quo hæreticos? An erit præterea, qui dignus sit ut ipsius sermonibus fides habeatur; cùm viri sanctissimi doctissimi que scriptis suis, ac rerum sacrarum historiis, ubi fallere, aut imprudenter falli grande nefas est, eam non mercantur? Per te igitur explodatur licet Sallustius, Livius proteratur, Tacitus conculcetur, Curtius in Græciam ac Pefidem, unde fabulas suas mutuatus est, deportetur. Nam si viri sincerissimi ac fidelissimi fide indigni sunt, dum sacras historias scribunt, an digni erunt homines Ethnici, & ut plurimum parum probi, dum edunt profanos? Quid ergo de Græcis dices? Græcâ utique fide usos fuisse. Quid de Gallis, Hispanis, Germanis, Belgis? Pari profectò jure omnibus eorum historiis infaustam mendacii ac condemnationis notam inuras, necesse est.

437.

Verùm saltem crede veteri experientiæ *Et experientia tot sacra-*